

Medlem af Regjeringen, men det var en Udtalelse, jeg vilde have brugt fra ethvert andet Sted end det, hvor jeg nu staa. Naar den ærede Ordfører altsaa deri har troet at se en Trusel om, at jeg, naar disse Gjentagelser fandt Sted, vilde bryde de forfatningsmæssige Tilstande, saa er det en Misforstaaelse og det en saa meget besynderligere Misforstaaelse, som jeg jo samtidig med, at jeg før udtalte mig, betegnede det, der var sket den 12te April, som Noget, der ikke var noget Brud paa de forfatningsmæssige Tilstande, og at det altsaa ikke i og for sig kunde staa for mig som et Brud paa forfatningsmæssige Tilstande, naar det gjentoges. Det forekommer mig at være en Selvsjølge; men det forekommer mig ikke at behøve noget nærmere Bevis, at jo hyppigere Rigsdagen unblader at benytte sin forfatningsmæssige Ret til at vedtage Finantslove, des sjældnere kommer hele Bevillingsmyndigheden til at staa. Det var dette, jeg mente med mit Raad.

Ordføreren (Holtstein): Nei, den Præsis, som den høitærede Conseilspræsident ikke holder af at høre omtalt her som Grundlag for de midlertidige Bevillinger, er ikke af mig paabe- raabt som Hjemmel for, at Ministeren overhovedt skulde sørge for en midlertidig Bevilling i dette Tilfælde; thi Ministerens Pligt at sørge for en Bevilling, midlertidig eller ikke midlertidig, har sin strenge Hjemmel i Grundlovens § 49, og at tale om Præsis som Grund til det, det maa den ærede Conseilspræsident tillade mig, naar vi skulde bruge saadanne Ord, det er meningsløst. Det er ikke Præsis, men det er Grundloven, der er Hjemmel for det. Derimod er den midlertidige Bevilling en gennem Præsis hjemlet som en mildere, lavere Form, som Ministeren kan bruge i Forbindelse med Rigsdagen, for at opfylde den i Grundlovens § 49 foreskrevne Pligt. Men fordi den er en saadan mildere ved Præsis hjemlet Form, netop derfor er det nødvendigt, at man holder sig strengt til den; thi enhver Afvigelse fra Grundlovens strenge Bydende, enhver Forsvælgelse deraf, der kun har Hjemmel i Præsis, det vil sige konstitutionel Præsis, Præsis, der er fremgaaet af Overensstemmelse mellem Regjeringen og begge Rigsdagens Afdelinger, kan i intet Tilfælde fraviges, ligegyldig om Tilfældet har foreligget før eller ikke, uden at en saadan ny Enighed tilveiebringes. Derfor er det fuldstændig ubegrundet. — jeg holder ikke af at bruge de Udtryk, som den høitærede Conseilspræsident bruger i Debatten, jeg har brugt det een Gang, og jeg tror ogsaa, at det er tilstrækkelig kraftigt, naar man siger det saaledes, som jeg siger det, — naar man paastaar, at det skulde forandre det Allermindste i Regjeringens Ret til at give den midlertidige Bevilling et bestemt Indhold; hvad der er foregaaet i Mar, nemlig Uenigheden mellem de to Thing, hvilket var Grunden til, at der in-

gen Forhandling kom, og at det har foreligget før, det kunde ansføres som en Grund for at give den midlertidige Bevilling et andet Indhold gennem en Forhandling mellem Regjeringen og Thingene, men ikke give Ministeren Hjemmel til at gjøre Noget, som er i Strid baade med Præsis og Grundloven. — Naar den ærede Minister siger, at det ikke behøves at staa Loven ihjel, efter som vi ikke betragte den som gyldig, skal jeg dertil sige, at det synes mig at være temmelig nær ved at hænge sig i Ordene. Jeg tror, at jeg har tilstrækkelig tydelig sagt den første Dag, at det, det var os om at gjøre, var at staa Loven ihjel saaledes, at det fra alle Sider var anerkjendt, at den var staaet ihjel. — Sluttelig skal jeg erkjende, at Ministeren ved at give en Erklæring om, at han under alle Omstændigheder vil holde Forfatningen, saaledes som han tror, Forfatningen er, noget har afkræftet det uhyggelige Indtryk, man fik af den Trusel eller tilsyneladende Trusel, der syntes at ligge i hans Ord før. Jeg tilstaaar paa den anden Side, at Ministerens Begreb om Forfatningens Forstaaelse er saa vidt forskjellig fra vort, at det er os kun en ringe Trøst. Naar den ærede Minister til Slutning bemærkede, at jo tiere Thinget undlod at benytte sin Ret til at give en Bevilling, jo svagere blev dets Indflydelse eller jo farligere, jo mere svækkende virker det paa Folkethingets finantsbevillende Myndighed, vil jeg kun sige, at, saalænge Folkethinget ikke har begaaet den Feil nogensinde at sanktionere Ministerens Forsøg paa selv at staffe sig en Bevilling, saalænge skal Folkethingets finantsielle Myndighed ikke blive antastet, hvilke Forsøg der end gjøres fra anden Side.

M. C. Christensen: Maa jeg bede om Ordet for en kort personlig Bemærkning? (Stemmer: Nei, Nei!).

Formanden (Krabbe): Det er tredje Gang det ærede Medlem begjærer Ordet, saa jeg kan ikke give ham det uden Thingets Tilladelse, og da jeg hører, at der sker Modsigelse, er jeg nødsaget til at lade foretage Afstemning.

Da der ved den derpaa foretagne Afstemning ikke afgaves et tilstrækkeligt Antal Stemmer, bemærkede

Formanden (Krabbe): Jeg antager at handle i Thingets Interesse ved at anmode ærede Medlemmer om at gjentage Afstemningsprøven i Stedet for at lade foretage Navneopraab.

Bed den derpaa foretagne Afstemning gav Thinget med 65 Stemmer mod 8 sit Samtykke til, at Folkethingetsmanden for Sjærring Amts 2den Valgtreds fik Ordet.